

[Thomsen.]

ligt at tvinge Skovejere i al Almindelighed til paa den Maade, man her foreslaar det, at betale for et Tilsyn, som man ikke har haft Bud efter. En saadan Forlængelse af Aaremaalet er efter min Mening et unødvendigt Indgreb i den private Ejendomsret. Man kunde med akkurat lige saa god Begrundelse overlade Statsadministrationen at føre Tilsyn med og give Instrukser for almindelige Landbrugsbedrifter. Der kan desværre ogsaa findes Eksempler paa, at Jorder gror til med Ukrudt og overhovedet gaar tilbage i Kultur, saa at det tager mange Aar, før de igen kommer i nogenlunde god Stand. Men et saadant Tilsyn bliver maaske det næste, vi bliver præsenteret for.

Tilsynet med Skove har for øvrigt allerede nu en Bemyndigelse, som ofte misbruges, idet man ikke alene dikterer, hvor der skal plantes, men ogsaa, hvad der skal plantes. Vedrørende det Forhold, som det ærede Medlem Hr. Ulrich var inde paa, nemlig hvorvidt der skal plantes Løvtræer eller Naaletæer, vil jeg meget henstille til den højtærede Minister og det kommende Udvalg, at den forretningsmæssige Side af Sagen i videst mulig Udstrækning overlades til Skovejerne selv. Der tales undertiden her Ord om misrøgtede Skove. Det er det sædvanlige: man siger, at Jeppe drikker, men man glemmer, hvorfor Jeppe drikker.

Maa jeg til Slut nævne nogle Tal, som maaske kan give en lille Antydning i den Retning. Tallene stammer fra Vedsted Sogn i Sønderjylland. I dette Sogn er Gælden i de sidste 10 Aar forøget fra 2,9 til 5,6 Mill. Kr. Formuen i Sognet var for 10 Aar siden 3,07 Mill. Kr., den er i Dag nede paa 0,37 Mill. Kr. Jeg maa maaske have Lov til at tilføje, at Skatteudskrivningen andrager ca. 150 000 Kr. i dette praktisk talt insolvente Sogn. Disse Tal er for mig Vidnesbyrd om, at saakaldt forsømmelige Skovejere ikke uden videre kan betragtes som andenklassens Borgere, og for øvrigt et Vidnesbyrd om, at det nuværende System snart har udpillet sin Rolle.

Holstein: Maa jeg i Anledning af den ærede konservative Ordførers (Ulrich) indledende skattepolitiske Bemærkninger have Lov til at sige som en, der baade er Landbruger og Skovbruger, at hvis vi skal drøfte Spørgsmaalet om Betimeligheden af en Ejendomsbeskatningsreform — og det har vi jo gjort adskillige Gange i de sidste Aar her i Tinget — synes jeg, vi burde begynde med Landbruget og ikke med Skovene. For Forholdet er simpelt hen dette, at i de

Kriseaar, vi har haft, og navnlig i den Tid, vi nu er inde i med de Vilkaar, vi har haft det sidste Aar under Valutaordningens Administration af Importen her til Landet, er Skovene i Virkeligheden et meget godt Aktiv.

Skovene er i det store og hele en solid Sparekasse, som afkaster en rimelig Rente og gør dette støt og sikkert fra Aar til Aar. Helt anderledes er Vilkaarene og Forholdene i Landbruget, og helt anderledes har man jo ogsaa der løst Spørgsmaalene med Hensyn til Import udefra. Naar man derfor ud fra Krisebetragtninger vil tale om en Ændring i Ejendomsbeskatningen, vil jeg henstille, at man koncentrerer sig om Landbruget og Landbrugsejendommene fremfor om Skovejendommene og lægger Tyngdepunktet i Landbrugets Behov for en Ejendomsskattelettelse, og det saa meget mere, som det faktiske Forhold er dette, at den gennemsnitlige Ejendomsskyld pr. Arealenhed er halvt saa stor i Skovene som i Landbruget; det svarer altsaa paa sin Vis til den Forskel, der var, da vi havde den gamle Hartkornbeskatningsordning. Det er ikke saa tosset og saa urimeligt, som man ofte slaar det op, dette Beskatningsspørgsmaal i henholdsvis Landbrug og Skovbrug; jeg kan som en, der ved, hvor Skoen trykker, baade som Storlandbruger og som Skovbruger, med fuldgod Ret sige paa Fagfællers Vegne, at det, der tiltrænges, er en Ændring i Ejendomsbeskatningen i Landbruget, men ikke, i hvert Fald aldeles ikke paa samme Maade, i Skovbruget.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger til Paragraffer, som ogsaa jeg mener, det er nødvendigt at ændre, eller med Hensyn til hvilke det i hvert Fald vil være ønskeligt at faa præciserende Udtalelser af den højtærede Landbrugsminister om, hvorledes de paagældende Bestemmelser skal forstås.

Hvad angaar § 5, som omhandler Adgangen til at fritage for Fredskovspligt, er jeg enig med den ærede konservative Ordfører i, at Bestemmelsen om, at det er en Betingelse for at flytte Fredskovspligten, at de paagældende Arealer skal være nærliggende, burde udgaa, saaledes at Arealer, som efter Skovnævnets Skøn udgør et forstmæssigt Ækvivalent for det Areal, man ønsker fritaget for Fredskovspligt, uanset Beliggenhed kan stilles til Raadighed og indføres under Fredskovspligten i Stedet for det, man ønsker udtaget. Jeg vil gerne præcisere, at jeg formoder, det maa være en Forudsætning for at kunne foretage denne Ombytning, at det er isolerede Skovarealer, det drejer sig om, for